

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMĂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĂR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Director: PETRE BORȘ

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „
Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUȚIA INTERDISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35.

Un număr vechiu 2 Lei.

S U M A R :

Interpretarea art. 409 din cod. proc. civilă, de Livius. **Codul comercial**: Despre falimențe (urmarea 60) de C. N. Toneanu.

Jurisprudența română :

Curtea de Casațiune, Secția I: Elena C. G. Pistreanu și Ana Robescu cu G. Constantinescu și Primăria Slatina.

Idem secția I: Procurorul general de pe lângă această Curte, în afacerea Balint.

Curtea de Apel din București, secția III: Iosefina Balint, tutorea minorilor Balint cu C. Mihailidis.

Tribunalul județului Prahova, secția II: Iosefina Balint tutorea minorilor Balint cu C. Mihailidis.

Despre alcoolism: Discursul ținut de D-nu procuror general Bastuichi de pe lângă Curtea de Apel din Galați cu ocaziunea deschiderii anului judecătorec 1895—1895 [urmare].

INTERPRETAREA ART. 409 DIN COD. PROC. CIVILĂ

Este o chestiune discutabilă în legislațiunile străine, dacă remunerările funcționarilor publici pot fi urmărite pentru datorii, din cauza lipsei unui text de lege care să reglementeze materia. Sunt trei sisteme: după unul, remunerariul poate fi urmărit, după altul nu poate, și după un al treilea intermediariul nu poate fi de cât numai pentru ceea ce prisosește peste trebuințele imperioase ale funcționarului și familiei sale.

În codul nostru de procedură civilă prin art. 409 era stabilită regula de drept, că asemenea remunerării pot fi urmărite până la o treime pentru creanțele Statului, particularilor și a penalităților prevădute de lege; iară până la jumătate pentru întreținerea legiuitei soții și pentru creșterea copiilor. Nevoile funcționarilor și cupiditatea usurarilor aduseseră acum 14 ani pe mare parte a funcționarilor în o stare de mizerie regretabilă din toate punctele de vedere; căci remunerările lor erau scontate pe mai multe luni viitoare, în cât ei pierdu-

seră tot prestigiul și independența. Același lucru era și cu nenorociții de pensionari.

Acastă stare de lucruri trebuia curmată, și ast-fel bine veni legea din 1 Martie 1881, care introduse principiul incesibilității remunerărilor și pensiunilor, fie în total, fie măcar în parte. În ce privește urmărirea, ea s'a limitat pentru militari numai până la o pătrime dar pentru ori-ce fel de datorii, iar pentru civili și eclesiastici la o treime pentru datorii către Stat, pentru penalități prevădute de legi, cum și pentru creanțele privilegiate prescrise de art. 1730 cod. civ., și până la jumătate, fie militar, civil sau eclesiastic, pentru plata dotei legiuitei soții, cum și pentru alimentele acordate de lege soției sau copiilor.

Față cu acest text de lege s'a ivit controversă în justiție: dacă numai legiuita soție are dreptul pentru restituirea dotei sale să facă poprirea jumătății remunerariului funcționarului, sau și moștenitorii ei? Jurisprudența instanțelor noastre judecătorești, cum și a Inaltei noastre Curți de Casațiune, a fost până acum că asemenea drept aparține numai legiuitei soții, nu și moștenitorilor ei. Iată motivele pe care se întemeia practica urmată până aci: «atât textul art. 409, cât și spiritul legii, a fost de a avantaja pe soția îndestrată a funcționarului sau a pensionarului, ca nu după despărțenie să fie lipsită de mijlocele traiului, dându-se restituirei de dotă un caracter alimentar; nici cum însă n'a înțeles legiuitorul a crea un privilegiu pentru creanța dotală sau alimentară, materia privilegiilor fiind de domeniul dreptului civil. Că această dispozițiune de favoare în privința plății dotei este personală soției și nu trece la moștenitorii ei, ori cari ar fi aceștia. Că neputând fi vorba de dotă

de cât numai când există căsătorie, cuvintele legiuitei soții nu se refer la dotă, ci la plată. Că regula fiind că lefurile și pensiunile să nu fie cesibile nici urmăribile, evident că a deroga la această regulă permițând urmărirea lor pentru plata dotei legiuitei soții este a crea o excepțiune, și excepțiunile fiind de strictă interpretare ele trebuiesc limitate la cazul prevădut de legiuitor (vezi decis. C. C. s. 146 din 5 Februarie 1890 dintre Sofia Papadopulo recurentă cu Ión Zottu).

Pe asemenea principii s'a bazat și Curtea de Apel din Craiova secția I, în un proces de proprieire a d-nei Elena Pistreanu și a d-șorei Anna Robescu în contra d-lui Constantinescu, pe léfa acestuia în mâinele primăriei de Slatina unde densusul era funcționar, pentru restituirea unor bani dotali cuveniți numitelor dómne ca moștenitoare a surorii lor Efrosina, soție a d-lui Constantinescu, decedată fără eređi rezervatari. Tribunalul Olt a validat proprieirea cerută de moștenitoarele colaterale, cari aveau hotărîrea aceluiași tribunal No. 48/90 de restituire de dotă rămasă definitivă și executorie, și cari se întemeiau pe art. 409 din c. pr. civ. modificat prin legea interpretativă de la 1 Martie 1881. Curtea de Apel din Craiova însă, prin decisiunea sa de la 1892, a reformat hotărîrea tribunalului, și a respins cererea de validarea proprieirii pentru motivele arătate în suscitata decisiune a Curții de Casațiune.

În contra decisiunii Curții apelative din Craiova d-na Pistreanu și d-șóra Robescu, surori recurg în Casațiune, unde după o divergență, în un complex de 11 judecători, Inalta Curte revine asupra doctrinei de mai sus, și casază hotărîrea instanței de fond emitând o doctrină care corespunde adevăratelor principii ce guvernază materia.

În adevăr, dota este un act gratuit pentru femeia și oneros pentru bărbat, care prin căsătorie nu devine asupra bunurilor dotali de cât un administrator și usufructuar, cu obligațiune de a le restitui legiuitei sale soții în cas de desfacere a căsătoriei (art. 1233 c. civ.), care este evenimentul morții sau al divorțului legal pronunțat (art. 209 c. civ.), sau în cazul separațiunei de patrimoniu ori al absenței unuia dintre soți (art. 1271 c. civ.). Soția pentru realizarea restituirei creanței sale dotale are ca ori-ce creditor dreptul de gaj, și prin urmare dreptul de urmărire asupra întregului patrimoniu al debitorului său (art. 1718 și 1719 c. civ.). Art. 409 din c. proc. civ. modificat, referindu-se la aceste principii a derogat la rigórea regulii incesibilității și neurmăririi lefurilor și pensiunilor, și a conces creanțelor dotali dreptul de urmărire. Ar fi fost ilogic, absurd și nedrept lucru ca soțul să se sustragă

de la restituirea unor sume a căror proprietar nu a fost nici odată, și a opri de a reintra în patrimoniul său pe soția care adusese dota la căsătorie cu titlu gratuit și numai pentru a ușura sarcinele căsătoriei. Legiuitorul când a edictat art. 409 nu a înțeles atât de a face o favóre legiuitei soții, cât de a înlătura profituri ilegale pentru soțul a căruia căsătorie s'a desfăcut. Dispozițiunea legii nu este personală soției, pe cât are în vedere natura creanței. Gramatical chiar luând frasa «*pentru plata dotei legiuitei soții*» ne indică că cuvintul *legiuitei soții* este un atribut al substantivului *dotei*, care și ea la rëndul său este un atribut al substantivului *plata*. Ast-fel că plata este strict legat cu dota. Fără îndoială dota aparține *ab origine*, adică din capul locului, legiuitei soții, căci prin această și are calificativul de dotă; însă dota ca ori-ce bunuri și drepturi este transmisibilă prin lege sau prin faptul omului, adică se poate ceda, sau se poate dobândi prin moștenire ori prin alte moduri legali de achizițiune (art. 644 și 645 c. civ.). În vederea acestor principii și regule de drept nu era nici un motiv plausibil juridic pentru a respinge pe d-na Pistreanu și pe d-șóra Robescu de a popri jumătatea lefei, ce domnul Constantinescu avea ca funcționar la primăria Slatina.

Sora lor Efrosina încetase din viață fără moștenitori rezervatari, dēnsa adusese la căsătorie cu d-l Constantinescu o dotă a cărei restituțiune dēnsa o dobândiseră în virtute de hotărîre definitivă, și în virtutea legii care le transmitea creanța defunctei prin succesiune ca la niște colaterale (art. 659 c. civ.). Evident că moștenitoarele Efrosinei Constantinescu, în virtutea drepturilor inerente naturii creanței dotale, aveau și dreptul consacrat prin art. 409 de proprieire a jumătate léfa a d-lui Constantinescu, tot atât cum acest drept îl avea autórea lor, reprezentata lor juridică. De altminteri nici se poate contesta dreptul repetițiunei dotei de la bărbat de către moștenitorii femeii, căci legea o recunoște (art. 1277 c. civ.); ast-fel că ar fi să creăm o restricțiune la art. 409, ceea ce acest articol nu prevede, pentru a refuza moștenitorilor legiuitei soții mijlocul de îndestulare stabilit de acest text de lege, care nu schimbă nici sensul ei, nici denégă voința legiuitorului care pune pe eređi ca în locul defunctului cui succed.

Inalta Curte de Casațiune, ale cărei progrese juridice se semnalază cu pași mari, a dat la 7 ale curentei luni decisiunea ce o dăm publicității mai la vale, și a cărei valóre juridică este necontestabilă.

Livius.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor străine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 60)

Despre Faliment

B. — Atribuțiunile judecătorului-comisar relative la administrația și procedura falimentului.

(Urmare)

294. j^o. — *La informațiunile în privința formării și verificării bilanțului, în privința cauzelor și împrejurărilor falimentului și transmite procurorului informațiunile culese. Iată ce dispune legea în această privință :*

Codul comercial Român

Codul comercial Italian

Art. 743. *Judecătorul-comisar are dreptul să asculte pe falit, comis și impiegații săi, cum și ori-ce altă persoană în privința formării și verificării bilanțului, în privința cauzelor și împrejurărilor falimentului și trebuie să transmită procurorului tribunalului informațiunile culese.*

Art. 730 *Judecătorul-delegat este autorizat a asculta pe falit, comis și impiegații săi și ori-care altă persoană, relativ la formarea și verificarea bilanțului, la cauzele și circumstanțele falimentului, și trebuie să transmită procurorului regelui informațiunile culese.*

Cu toate acestea, ascendenții, frații și surorile, cumnații și soțul falitului, pot să se abțină de a face vr'o depozițiune.

Cu toate acestea ascendenții și descendenții, frații și surorile falitului pot să se abțină de a depune.

Judecătorul-comisar are dreptul de a asculta pe falit, pe comisii, impiegați și ori-ce altă persoană în privința formării bilanțului, verificării lui și a altor cauze și circumstanțe ale falimentului, însă nu are nici un mijloc de a constrânge pe falit a se prezenta, de ôre-ce funcțiunile de poliție judecătorească incredințate judecătorului-comisar nu se pot estinde la casurile cari nu sunt expres enumerate de lege (No. 86 în fine), având și obligațiunea de a transmite procurorului științele culese pentru a-l ajuta în urmărirea acțiunii penale.

Legiuitorul însă, pentru motive de ordine familiară a dispensat pe ascendenți, descendenți, frați și surori precum și pe soțul falitului de a face vr'o depozițiune pentru ca să evite urile în familie; și judecătorul nu îi poate obliga a se prezenta; ei însă sunt liberi a se prezenta și reprezenta înaintea sindicului și judecătorului-comisar la formarea bilanțului, la examinarea registrelor, și pentru ori ce altă afacere privitoare la procedura falimentului, dacă falitul este mort mai înainte sau după declarațiunea judecătorească a falimentului, după cum am vădut când ne-am ocupat de art. 725 (No. ...) ¹⁾

295. — k^o. *Judecătorul-comisar, când falitul este ascuns și este emis mandat de arestare, său este témă de acesta, are dreptul de a obține prin procuror de la justiția penală salvagardarea libertății lui pentru a-l asculta personal. In adevăr iată ce dispune legea.*

Codul comercial Român

Codul comercial Italian

Art. 744. *Dacă în contra falitului ascuns s'a emis mandat de arestare, sau dacă este témă că se va emite, judecătorul-comisar poate, după cererea*

Art. 731. *Dacă contra falitului ascuns (latitante) s'a emis mandat de arestare (di cattura) său este témă că acesta ar putea avea loc, judecătorul delegat,*

falitului, recunoscând printr'o ordonanță necesitatea de a-l asculta personal, să mijlocască pe lângă procuror spre a se obține de la justiția penală competență salvagardarea libertății lui.

dupa cererea sa, recunoscând printr'o ordonanță necesitatea de a-l asculta personal, poate să cêră procurorului *Regelui* ca să provôce concesiunea unui salva-conduit (*salva condotto*) dela judecătorul penal competent.

Dispozițiunea din acest articol, prevede cazul nu când falitul este arestat (acest din urmă cas este prevăzut de articolul subsecvent 475 cod. com.), ci în cazul când este fugit și s'a emis contra sa un mandat de arestare, său este témă că se va emite și în acest cas judecătorul-comisar care simte necesitatea de a-l asculta personal, poate, făcând o ordonanță care să constate această necesitate, să mijlocască prin procurorul tribunalului, la judecătorul său tribunalul care a emis mandatul său îl va emite, o permisiune în virtutea căreia falitul care a făcut această cerere, să pôta avea libertatea să vie fără témă de arest, înaintea judecătorului-comisar.

Această dispozițiune nu prescrie alt-ce-va de cât aceia-ce în codul de procedură civilă francesă se numește *sauf-conduit* (art. 782), ear la italieni *salva-condotto*.

Acest *sauf-conduit* sub imperiul legii constrîngerei corporale avea de efect a face ca cel arestat pentru datorii să se pôta prezenta înaintea unui director de juriu, său unei curți cu jurați, tribunal său jude instructor ca martor fără a putea fi arestat în ziua aparițiunii său în timpul venirii și întôrcerei. Asemenea există și în codul comercial frances un *sauf-conduit* (art. 472, 473) precum și în codicele comercial Român abrogat (art. 216, 217) sub numele de *slobozirea vremelnicească*, în virtutea căreia falitul arestat putea să obție liberarea lui provisorie cu său fără cautiune.

Codicele nostru actual, precum și codicele italian nu permite însă liberarea falitului arestat prin tr'un *sauf-conduit*, *salvo-condotto* cum zic italienii său *salvagardarea libertății* cum dic actualul nostru codice însă admite prin art. 744 (art. ital. 731) această libertate în cazul când falitul nefiind arestat, este fugit, ascuns, său când este témă de a se emite un mandat de arestare contra sa. În virtutea acestei dispozițiuni se introduce aceea-ce se cheamă la francezi un *sauf-conduit* pe care nu l'avem în procedura civilă ne având constrîngerea corporală, și care nu este admis ca la francezi în cazul când falitul este arestat. Motivul însă pentru care se admite, în acest cas, această procedură străină sistemului nostru legislativ, și nu se admite în cazul când falitul este arestat, este că, atunci când el este ascuns, său este témă de a se emite mandatul, și judecătorul simte necesitate de a-l asculta personal, falitul se poate ca să nu se mai presinte, să fugă, și neprezenta sa să aducă mari incurături masei creditorilor, pe când în virtutea acestui *sauf-conduit* său liberarea provisorie, el se poate prezenta fără témă că va fi arestat.

În practica noastră judecătorească însă, acest articol nu s'a primit aplicățiunea și credem că se va aplica foarte rar.

În cazul însă când vr'un judecător-comisar va usa de această procedură și va obține promisiunea ca falitul să se presinte liber înaintea sa, nici o instanță judecătorească nu are dreptul de a-l mai aresta în tot timpul cât judele-comisar va avea nevoie de prezența sa și nici în timpul venirii și întôrcerei sale.

(Va urma)

1) Vidari I. No. 253 pag. 257.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CARTE DE CASAȚIE SECȚIUNEA I

Audiența de la 7 Decembrie 1894

Președinția d-lui **C. E. Schina** Prim-Președinte.

Elena C. G. Pistreanu și Ioana Robescu cu G. Constantinescu și Primăria Slatina.

Dotă. — Pensiuine. — Recompensă națională. — Léfă. — Dacă pensiuinele, recompensele naționale și lefile funcționarilor, civili și militari, se pot urmări, și pentru cât, pentru plata dotei soției legitime.

Dotă. — Dacă dreptul soției de a urmări léfa sau pensiuinea soțului său pentru plata dotei sale este un drept inerent persoanei sale, sau este un drept ce se transmite și moștenitorilor săi.

(Art. 409 pr. civ. ast-fel cum a fost modificat prin legea din 1 Martie 1881).

1) *Pensiuinele, recompensele naționale și lefile funcționarilor în genere, civili și militari, se pot urmări pe jumătate pentru plata dotei legiuitei soții.*

2) *În principiu general toate bunurile și drepturile aparținând lui Decujus sunt transmisibile moștenitorilor săi, afară de acelea cari, fie din cauza naturei lor, fie în temeiul titlului prin care au fost dobândite, fie în virtutea unei dispozițiuni speciale a legii, sunt inerente persoanei ce se bucură de dênsele.*

Dreptul legiuitei soții pentru plata dotei sale din léfa sau pensiuinea soțului său, se transmite și moștenitorilor săi.

Decisiunea No. 399/94. — Casată decisiunea Curței de Apel din Craiova cu No. 52/94 dată în procesul dintre Elena C. G. Pistreanu și Ioana Robescu cu G. Constantinescu și Primăria Slatina.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier D. Tacu.

S'a ascultat: d-l P. Borș, avocatul recurentelor Elena C. G. Pistreanu și Ioana Robescu, în dezvoltarea motivelor de casare, și d-nii Caracostea și Leoveanu, avocații intimaților G. Constantinescu și Primăria Slatina, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare a art. 409 pr. civ. de ôre-ce acest text de lege creadă un privilegiu, *ratione materiae*, iar nu *ratione personae*, adică pentru dotă iar nu pentru femeie, acestea sunt cuvintele citatului articol; «dota legiuitei soții» iar nu *soția* (în persoană) pentru dota ei, dacă acesta ar trebui să fie sensul legii, legiuitorul ar fi spus' o redactând articolul în acest sens. Curtea de Craiova, interpretând ast-fel, stinge privilegiul atașat de lege dotei și creează pe cale de interpretare un privilegiu persoanei soției, ori privilegiile se transmit moștenitorilor neexistând în lege nici un act restrictiv».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care reese că, recurentele ca moștenitoare colaterale ale surorii lor defuncte, Eufrosina fosta soție legitimă a intimatului G. Constantinescu, având să ia cu decizia Curței de Apel din Craiova, secția I cu No. 48/90 trei din patru părți din suma de 3050 lei și 25 bani, și parte din două pogone de vie, constituite dotă sus-disei lor surori, a cerut urmărirea a jumătate salariul intimatului de ađi, întru cât este vorba de restituirea dotei soției sale;

Având în vedere că cesiuinea dedusă înainte Curței este aceea de a se ști, dacă pensiuinea sau léfa unui funcționar se pôte urmări până la jumătate, când este vorba de restituirea unei creanțe dotale, făcute după cererea moștenitorilor colaterali, sau dacă acest drept este personal al femeiei și netransmisibil moștenitorilor săi;

Considerând că după art. 409 pr. civ., pensiuinele, recompensele naționale și lefile funcționarilor în genere, civili și militari, se pot urmări până la jumătate în ce privește plata dotei legiuitei soții;

Considerând că în principiu general toate lucrurile și drepturile aparținând defunctului sunt transmisibile moștenitorilor săi, afară numai de acelea cari, fie din cauza naturei lor, fie prin temeiul titlului prin care au fost dobândite, fie în sfîrșit în virtutea unei dispozițiuni speciale a legii sunt inerente unei persoane ce se bucură de dênsele;

Că în acest principiu de dreptul comun al transmisibilității patrimoniului intră și dreptul legitimei soții pentru plata dotei sale din leafa sau pensiuinea soțului său, drept recunoscut prin art. 409 pr. civ., căci acest drept nu e, nici prin natura sa inherent persoanei soției legitime, nici legea, prin termenii actualului articol 409 din procedură puși în față cu aceia ai vechiului articol 409 fac să se vază lămurit că, pe când dupe vechiul text legiuita soție n'avea drept asupra lefei sau pensiei bărbatului de cât pentru *întreținerea sa*, în noul text jumătate din leafa sau pensia soțului pôte fi urmărită pentru *plata dotei*.

Că în speță Curtea, prin decisiunea atacată, respingând cererea de poprire făcută de rudele colaterale a repausatei Eufrosina G. C. Constantinescu asupra lefei lui G. Constantinescu pentru plată de dotă, a rău interpretat și violat art. 409 din procedura civilă.

Pentru aceste motive, Curtea, casează.

Audiența de la 18 Noembrie 1894

Președinția d-lui **N. Mandrea**, Președinte.

Procurorul general de pe lângă această Curte, în afacerea minorilor Balint.

Minorii. — Eșire din indivisiune. — Dacă împărțela averilor în cari fac parte și minorii se pôte face prin transacțiune. (Art. 411, 412, 787, 413 și 447 cod. civil).

Operațiunile cari au de obiect evaluările și împărțirea averilor în cari fac parte și minorii sau interziși trebuie să se facă înaintea tribunalului respectiv, cu îndeplinirea formelor speciale prevădute de lege, căci ori cum ar fi alt-fel îndeplinite rămân nelegale. De aci rezultă că împărțela atîngătoare de averea minorilor sau interzișilor nu se pôte face prin transacțiune.

Decisiunea No. 366/94. — Casată, în interesul legii, decisiunea Curții de Apel din București, secția III cu No. 74/94, în urma recursului făcut de d-l Procuror General al Inaltei Curți de Casație.

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Gh. Liciu, și,

Pe d-l Procuror General Gh. Filitti, în dezvoltările făcute rechizitorului d-sale

Curtea deliberând,

Asupra rechizitorului făcut de d-l Procuror General în termenii următori:

«Procurorul General al Inaltei Curți de Casație

și de Justiție, lucrând în virtutea art. 13 din legea organică, denunță Inaltei Curți spre a fi casată, în interesul legii, decisiunea Curții de Apel din București secțiunea III-a cu No. 74 din 19 Martie anul corent, rămasă definitivă și pronunțată în circumstanțele următoare:

«In anul 1893, după cum rezultă din dosarul tribunalului de Prahova, secția II-a sub No. 28,93, a încetat din viață un anume A. Lambadaridi, și prin două testamente, a lăsat cotitatea disponibilă din averea sa minorilor Epaminonda și Maria-Cleopatra, copii naturali ai Anichei Balint.

«Mama și tutricea acestor minori face cunoscut tribunalului că averea lui Lambadaridi se compune din o pădure din districtul Muscel, ce o luase în exploatare de la proprietar, în asociație cu un domn Mihailidi, că de și prin mórtea lui Lambadaridi societatea a încetat, dar fiind că mai rămâne încă opt și jumătate ani de exploatare a pădurei, cere tribunalului să convoce consiliul de familie, spre a o autorisa a reînvi cu d-l Mihailidi și cu moștenitorii lui Lambadaridi, contractul de asociație pentru exploatarea pădurei, până la expirarea termenului din contract.

«Tribunalul convocă consiliul de familie, și acesta prin procesul-verbal din 24 Septembrie 1893, admite cererea tutorei, iar tribunalul prin încheierea No. 3554 din 9 Octombrie 1893 aprobă avisul consiliului de familie.

«La 22 Octombrie același an Mihailidi, asociatul lui Lambadaridi, cere tribunalului să ordone partagiul pădurei pentru exploatarea căreia se asociase cu defunctul Lambadaridi; și tribunalul prin încheierea din 8 Decembrie basat pe dispozițiile art. 728 cod civil, ordonă esirea din indiviziune și conform art. 734 același cod, numește trei experți pentru estimarea averei de împărțit și delegă conform art. 733 pe d-l judecător supleant cu conducerea operațiunii partagiului.

«Tutorea minorilor Balint, pe de altă parte, încă de la 10 Noembrie același an, prin petiția adresată tribunalului, arată că d-l Mihailidi a intentat proces tutelei pentru lichidarea asociației ce numitul a avut cu decedatul Lambadaridi și că voește a stinge procesul printr'o transacțiune, pentru care sfinșit cere ca tribunalul să convoce consiliul de familie.

«Tribunalul convocă consiliul de familie, și acesta prin procesul-verbal din 4 Decembrie 1893, aprobă transacțiunea; Primul procuror numește trei jurisconsulți, conform legii, cari examinând la rindul lor afacerea, declară prin avisul din 8 Decembrie că transacțiunea este în avantajul minorilor.

«La 10 Decembrie, primul procuror prin adresa No. 8397 inapoiază dosarul tribunalului cu arătarea că este de părere a se omologa avisul d-lor jurisconsulți.

«Tribunalul, prin încheierea No. 81 din 10 Ianuarie 1894, infirmă avisul consiliului de familie și respinge cererea tutorei basându-se pe dispozițiile articolului 411 și 412 din codul civil, după care împărțela atingătoare de averea minorilor trebuie să se facă prin judecătorie, căci dispoziția finală a articolului 412 declară ori-ce altă împărțelă nelegală.

«Contra încheerii tribunalului se face apel din partea tutorei.

«Curtea de Apel secția III-a, prin decisia sa citată mai sus cu No. 74/94 reformă încheierea tribunalului, și admitând că transacțiunea în chestiune este folositoare minorilor, o omologă.

«Acastă decisiune a Curții de Apel conține un esces de putere.

«In adevăr Curtea de Apel pantru a infirma încheierea tribunalului No. 81/94, se fundează pe următoarele argumente: 1)

«Având în vedere că legiuitorul pentru a asigura pe cât se pôte egalitatea loturilor și esacta prețuire a patrimoniului de împărțit, când este vorba de minori a ordonat că partagiul să se facă prin judecătorie și cu experți cari vor jura mai întâiu înaintea judecătorului.

«Că dar acesta este singurul mod prevădut de legiuitor prin care tribunalul trebuie să exercite controlul său.

«Considerând că formalitățile prescise de lege în favoarea minorilor când se cere partagiul averei lor, sunt stabilite în vederea incapacității acestor minori, că prin urmare aci este vorba de niște garanții de ordine publică.

«Având în vedere că garanțiile de ordine publică nu pot fi înlocuite cu alte garanții admise de consiliul de familie și omologate de tribunal, căci consiliul de familie nu pôte deroga la o lege de ordine publică, și încă mai puțin judecătorul.

«Că art. 411 cod civil prescrie că împărțela, atingătoare de averea minorilor, ca să pôte avea tărie legiuită, trebuie să se facă prin judecătorie, etc.; iar art. 412 declară că «ori-ce altă împărțelă se va considera ca nelegală.»

«Că intențiunea legiuitorului a fost ca împărțela averei să nu se facă de cât conform prescripțiilor art. 411, reese în mod evident și din faptul că de și art. 412 este reproducțiunea art. 466 cod. civ. frances, acest art. 466 în dispoziția lui finală dice că ori-ce altă împărțelă se va considera ca provisională, adică vremelnică, iar legiuitorul nostru a ordonat ca împărțela făcută în afară de prescripțiile art. 411 să fie considerată ca nelegală.

«Considerând că față cu acest text nu este exact a se dice că art. 413 și 411 se pot combina în sens că art. 413 prevede cazul când nu este nevoie de a se urma înainte cu procedura partagiului, iar art. 411 cazul când din contră se recurge la partagiul, în care cas pentru averile minorilor nu pôte avea tărie de cât cu formele acolo cerute. Căci cine are să aprecieze *casul* când nu este nevoie de a se urma înainte cu procedura partagiului dacă nu consiliul de familie și tribunalul; am stabilit însă că nici unul din acești două factori însărcinați de lege a protege interesele minorilor, nu pot deroga la legile de ordine publică.

«Considerând că Curtea a admis a se face partagiul averei defunctului Lambadaridi prin transacțiune, de și la partagiul acestei averi se intereseau minorii Balint în calitate de legatari ai lui Lambadaridi.

«Că procedând ast-fel Curtea a violat dispozițiile art. 411 și 412 cod. civil, și a produs un manifest esces de putere.

«In asemenea circumstanțe și pentru tóte motivele mai sus expuse, și în virtutea dreptului ce-i dă art. 13 din legea organică a Inaltei Curți de Casație, procurorul general cere să bine-voiască Curtea să caseze și să anuleze, în interesul legii, decisiunea denunțată pentru esces de putere și rea aplicare a legii, și să ordone ca prin îngrijirea procurorului general, decisiunea să fie transcrisă în conдика de decisiuni, a Curții de Apel din București secția III-a.»

1) A se vedea aceste argumente în decisiunea Curții de Apel publicată imediat dupe decisia Curții.

Considerând că după dispozițiile clare și imperative ale art. 411, 412 și 787 din cod. civil, ori-ce operațiuni cari au de obiect evaluări și împărțiri de averi în care fac parte și minori sau interziși, trebuie să se facă înaintea tribunalului respectiv, cu îndeplinirea formelor speciale prevăzute de lege, căci ori-cum ar fi alt-fel îndeplinite rămân nelegale.

Considerând că, în vederea unor asemenea dispozițiuni, este evident că împărțela atingătoare de averea minorilor sau interzișilor nu se poate face nici prin îndeplinirea formalităților de transacțiune, căci dacă s'ar permite asemenea mod de procedare atunci s'ar putea foarte ușor și foarte adese ori eluda precauțiunile speciale ce legea le-a prevădut pentru garantarea intereselor celor incapabili, desființându-se ast-fel indirect o măsură privitoare la ordinea și interesul public, ceea ce nu este admisibil.

Considerând că, dacă prin art. 413 cod. civil se permite tutorilor de a precurma prin transacțiune pricină atingătoare de interesul minorilor cu îndeplinirea formalităților speciale prevăzute, din această dispozițiune nu poate să rezulte că și împărțirea de averi în care și minorii fac parte, se poate face prin transacțiune, căci este inadmisibil că prin citatul art. 413 legiuitorul să fi înțeles a desființa indirect și imediat dispozițiunile precedente din art. 411 și 412, ci de sigur a înțeles că transacțiunile se pot face de tutori numai atunci când există contestațiuni de drepturi între minori cu alte persoane, iar nu și atunci când drepturile le sunt necunoscută și urmăză numai de a-și deosebi și lua partea lor din o avere indiviză

Considerând că, controlul și aprecierea consiliului de familie, precum și a tribunalului cu ocaziunea efectuării transacțiunilor relative la împărțire atingătoare de averea minorilor, nu poate să înlocuiască formalitățile ce legea a cređut necesar de a le prevede special pentru asigurarea intereselor celor incapabili, la casuri de asemenea operațiuni, căci prescrierea acelor formalități este imperativă iar nu facultativă.

Considerând că, în specie, se constată în fapt, prin actele din dosar că minorii Epaminonda și Cleopatra Balint, având dreptul la o pătrime din averea de asociațiune ce au existat la exploatarea unei păduri și puțuri de păcură în județul Muscel între defunctul Asterino Lambadaridi și d-l Const. Gh. Mihailidi, acesta a cerut la tribunal divisiunea acelei averi, fără a contesta menționatul drept al minorilor.

Considerând că în asemenea circumstanțe ar fi trebuit să se procedă la îndeplinirea formalităților prevăzute de lege pentru evaluarea averii prin experți și formarea loturilor sub controlul tribunalului, după principiile mai sus expuse, în scop ca minorii să-și potă lua întreaga lor a patra parte, iar nu să se facă transacțiune pentru fixarea porțiunii ce li s'ar cuveni, căci asemenea lucrare nu se poate considera de cât ca o împărțelă făcută prin bună învoială, ceea ce este oprit de lege.

Considerând ast-fel, că tutricea minorilor făcând transacțiune cu d-l Mihailidi pentru fixarea porțiunii de avere a minorilor, și Curtea de Apel, prin decisiunea atacată cu recurs confirmând avisul consiliului de familie pentru aprobarea acelei transacțiuni, au făcut o greșită aplicațiune a citatelor art. 411, 412 și 447 combinat cu 413 codul civil și prin urmare recursul d-lui procuror general trebuie a se admite în fond.

Pentru aceste motive și de acord cu d-l procuror general Gh. Filitti, Curtea, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA III

Audiența de la 19 Martie 1894

Președenția d-lui I. Cerchez, consilier

Decisiunea No. 74

Iosefina Balint, tutorea minorilor Balint cu C. Mihailidis.

Minori. — Eșire din indivisiune. — Transacțiune. — Dacă tutorea poate transige în ceea-ce privește împărțela avererei minorilor.

(Art. 411, 396--401 și 413 c. c.)

Formalitățile prevăzute de art. 411 din codul civil nu au alt scop de cât a garanta interesele minorilor, și a asigura, pe cât este posibil egalitatea loturilor în împărțirea averei lor, și exacta prețuire a patrimoniului de împărțit. Prin această însă nu se împiedică ca tutorea, în baza avisului consiliului de familie, omologat de tribunal după avisul a trei juris consulți, să nu potă transige, în numele minorilor, în ceea ce privește împărțela patrimoniului lor.

S'a ascultat: d-nul avocat C. Stoicescu, din partea apelantei Iosefina Balint, tutorea minorilor Balint, în susținerea apelului.

Curtea, deliberând,

Asupra apelului făcut de Iosefina Balint contra sentinței No. 81/94 a tribunalului Prahova secția I prin care se respinge cererea de aprobare a transacției propusă de numita tutorea cu paza formelor art. 418 codul civil în procesul cu C. Mihailidis, pentru împărțirea unei averi de tovarășie.

Având în vedere că motivul tribunalului este că prin acea transacție, se ajunge în definitiv, a se împărți o avere, fără a observa formalitățile espres cerute de art. 411 pentru un partagiū valabil.

Având în vedere însă, că aceste condițiuni puse de sus menționatul articol, au de scop a garanta interesele minorilor și a se asigura pe cât e posibil egalitatea loturilor și exacta prețuire a patrimoniului de împărțit.

Că îndată ce controlul tribunalului se esercită cu aceeași oficacitate, precum e în cazul de față prin transacția propusă, scopul legii este atins, și rezultatul mai avantajos chiar, de oare-ce se limpezesca mult mai repede, și cu mai puțină cheltuială, o situație care pe căile ordinare nu s'ar putea descurca de cât tarziū și cu anevoință.

Că pe lângă acestea totă averea de împărțit este mobilară, și urmează a se concretisa definitiv într'o sumă de bani.

Că tutorul pentru mânuirea și administratiunea capitalurilor mobiliare, după art. 296—401, e supus la mult mai puțină forme de cât pentru imobile.

Că dar cu mai mult temeiū, și din acest punct de privire, e admisibilă o transacție într'un asemenea cas.

Având în fine în vedere că art. 413 nu face nici rezervă, nici distincție în privința naturii proceselor ce se pot precurma prin transacție.

Că prin urmare a excepta din termenii generali ai legii, afacerile relative la eșirea din indivisiune, ar fi a face deosebiri neprevăzute de text, și în multe casuri daunătoare minorilor, cum e în speța de față, unde pe căile ordinare, ar fi greu, a alege o $\frac{1}{4}$ dintr'o șerie de exploatări de păcură și păduri.

Că între acest art. 413 și 411 nu există contradicție, și ambele texte se pot concilia.

Fie-care prevede un cas deosebit, art. 413 când nu e nevoie, de a se mai urma înainte cu procedura partagiului, art. 411, cazul când din contră

se recurge la partagiū în care cas, pentru averile de minori, împărțirea nu pōte avea tōrie, de cāt cu formele acolo cerute, pentru a asigura controlul tribunalelor.

Cā dar cererea tutōrei e admisibilā.

Curtea, în numele legēi,

Admite apelul făcut de tutōrea Anica Iosif Balint în contra încheerii tribunalului Prahova s. II No. 81/94.

Infirmā menționata încheere, și aprobā avisul consiliului de familie cu data 4 Decembre 1893 precum și avisul juris consultilor cu data 8 Decembre 1893, prin care tutōrea Anica Iosif Balint este autorizată a precurma, prin transigere cu d-nul C. S. Mihailidis, procesul intentat de acesta minorilor.

(ss.) I. Cerkez. Sc. Popescu, C. R. Manolescu,

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA SECȚIA II

Audiența de la 10 Ianuarie 1894

Președenția d-lui **Al. Panaitescu**, președinte.

Jurnalul No. 81

Anica Iosefina Balint, tutōrea minorilor Balint, cu C. Mihailidi

Minori. — Eșire din indivisiune. — Cum se face împărțea la averei privitoare pe minori.

Transacțiune. — Tutōre. — Dacă tutorele pōte transige în ceea-ce privește împărțea la avererē minorilor.

(Art. 411 și 412 codul civil).

Impărțea la, atingătoare de averea minorilor, trebuie să se facă prin judecatorie, ori-ce altă împărțea la considerându-se ca nelegală. De aci rezultă că tutōrea nu pōte transige în ceea ce privește această împărțea la, chiar când transacțiunea ar fi favorabilă minorilor.

Tribunalul,

Avēnd în vedere cererea făcută de d-na Anica Iosif Balint tutōrea minorilor Epaminonda și Cleopatra Balint, prin petițiunea înregistrată la No. 12164/93, de a fi autorizată să transigă cu d-nul C. Mihailidi, în procesul intentat de acesta minorilor.

Avēnd în vedere că prin transacțiunea ce tutōrea voesce a face în numele minorilor, să transige asupra părței, ce minorii aū ca legatari ai defunctului A. Lambadaridis în pădurea Mioreanca-Scărlătōia din județul Muscel, și asupra mai multor terenuri pentru puțuri de păcură din comuna Gornetu-Cuibu județul Prahova, avere ce derivă din contractul de societate intervenit între defunctul A. Lambadaridis și asociatul său C. G. Mihailidi.

Avēnd în vedere că membrii consiliului de familie, prin încheerea de la 4 Decembrie 1893, aū opinat pentru aprobarea acestei transacțiuni, și că suma de 21000 lei, rămasă minorilor, după această transacțiune, se se consemneze la casa de depuneri.

Avēnd în vedere că și d-nii jurisconsulti numiți în cauză, prin avisul cu data 8 Decembrie 1893, aū opinat de asemenea pentru aprobarea transacțiunei, și prin urmare pentru omologarea încheerii consiliului de familie.

Considerând însă, că după dispozițiunile art. 411, cod. civil, împărțea la atingătoare de averea minorilor, trebuie să se facă prin judecatorie, căci conform art. 412 cod. civil, ori-ce altă împărțea la se consideră nelegală.

Considerând că de și pōte în realitate să fie

avantagiōsă pentru minori această transacțiune, dar întru cāt art. 412 citat mai sus, consideră ca nelegală împărțea la averei minorilor care nu este făcută de judecatorie, ast-fel că în specie nu se pōte autorisa tutōrea. să transigă pentru minori, asupra porțiunei ce li se cuvine din averea descrisă mai sus.

Pentru aceste motive în unire cu concluziunile scrise, puse de d-nul prim-procuror local prin adresa cu No. 8397/93.

Infirmā avisul consiliului de familie al minorilor Epaminonda și Cleopatra Iosif Balint, format în ziua de 4 Decembrie 1893, și respinge cererea făcută de tutōrea Anica Iosif Balint, prin petițiunea înregistrată la No. 12164/93, de a fi autorizată, să facă transacțiune cu d-nul C. G. Mihailidi pentru porțiunea cuvenită numiților minori, în pădurea Mioreanca-Scărlătōia din județul Muscel, și în terenurile pentru puțurile de păcură din comuna Gornetu-Cuibu, județul Prahova.

(ss) **Al. Panaitescu**, **Alexandrescu**

DESPRE ALCOOLISM ¹⁾

DISCURS

Ținut de d-l procuror general I. T. Bastachi de pe lângă Curtea de Apel din Galați, cu ocaziunea deschiderii anului judecătorec 1894—1895.

[Urmare 8].

România

[Urmare]

Cine ar putea tăgădui Statului Român dreptul de intervenire în caz când am admite pentru moment că pasiunea pentru a fuma opium, sau pasiunea de a bea ether, răspândindu-se pe nesimțite printre populațiunile noastre rurale, s'ar găsi niște negustori cari profitând de slăbiciunile omenești și avizi de câștigul cel mare ce ar putea realiza, vor căuta să excite și să răspândească pasiunile rele pentru ca comerțul lor de opium, de morfină și de ether să fie cât se pōte mai mănos?! În acest cas Statul are incontestabil dreptul, cu tōte reclamațiunile reiterate și persistente a fumătorilor de opium și a pasionaților amatori de ether și de morfină, să împedice atât introducerea cât și vinđarea acestor otrăvuri desastrose prin efectele lor toxice asupra organismului! Evidența pericolului este așa de mare în acest caz că dreptul Statului nu pōte fi contestat. Așa dar ori-ce Stat pōte și este dator cu tot respectul principiului libertății comerțiului, să aducă restricțiuni serioase unui comerț când este vorba de propria sa existență ca Stat civilizat. Ceea ce am đis pentru opium, morfină și ether se pōte đice și pentru spirtoșele de ori-ce categorie și pentru comerțul lor și dacă fabricațiunea și vinđarea alcoolurilor nu se pōte împedeca după cum o pretind unii partizani infocați ai temperanței din Angliā și din America, însă reglementarea și restrângerea atât a fabricațiunei cât și a vândărei beăturilor alcoolice se impune ori căru Stat care dorește să aibă o populațiune sănătōsă de trup și de minte, o populațiune muncitōre și inteligentă.

Diferite legislațiuni Europene conduse de aceste principii, aū înțeles că pentru a putea pune o stavilă alcoolismului, nu este suficient numai a res-

1) A se vedea *Curierul Judiciar* No. 38—44.

tringe fabricațiunea spirtoselor și a pedepsi prin legi speciale vițiul beției, dar că pentru a restringe numărul stabilimentelor spirtose, trebuie să se limiteze un număr normal de debite, și să se cêră celor ce voesc să exercite comerțul alcoolilor obligațiunea autorisațiunei prealabile sub anumite condițiuni de capacitate și de garanții personale.

Cârciumarul dacă pôte fi asimilat ori căruî comerciant prin faptul profesiunei sale, totuși bêturile alcoolice ce vinde spre consumare nu constituiesc o alimentațiune de prima necesitate, satisfăcând oareși-cum hrana trupului, ce servesc spre a excita un vițiu care tinde a se răspândi și a produce efecte cu atât mai desastrose cu cât mijlocele pentru a-l satisface, sunt mai îndemânatică. Nu trebuie dar să ne mirăm când cele mai multe State din continent au cerut condițiuni de capacitate cârciumarilor și 'i-au supus la obligațiunea autorisațiunei.

State ca Belgia și Olanda unde comerțul și mai cu sêmă cel cu amănuntul a bêturilor spirtose este liber, sunt grav amenințate și legiuitorul olandez pentru a remedia rêu a propus în proiectul codului penal (care s'a admis) pedepse aspre contra beției și contra celor car vorî da de bêt unor ômenî în stare manifestă de beție. Din cauza libertăței absolute a comerțului spirtoselor în Belgia și Olanda, cârciumele s'au înmulțit în așa mare proporțiune că în Belgia mai cu sêmă se numêră o cârciumă pentru 12 locuitori bărbați majori, și în unele centruri mari, industriale proporțiunea este încă mai mică, căci o cârciumă servă la 7 indiviđi !!

Acéstă stare îngrijitóre și îngrozitóre a decis pe legiuitorul belgian din 1887 ca să pedepsescă cu pedepse aspre vițiul beției.

Această lege nu a împeditat însă ca în Belgia comerțul spirtoaselor să fie cât se pôte de producător și numărul alcoolilor să se înmulțescă, de ôre-ce comerțul fiind liber, toți comercianții cei mici, a căror clientelă să prenumêră printre locuitorii de la țară, pentru a-și mări beneficiile, debitéză în prăvăliile lor și bêturi spirtose: Cu acest mijloc nu este un locuitor care să intre în acele prăvălii pentru a-și cumpêra lucruri casnice ca să nu plece acasă cu punga gólă, fără de a fi cumpêrat cele necesare pentru gospodărie, și cu mintea slăbită de excesele alcoolice. Din acéstă cauză consumațiunea bêturilor alcoolice care în 1840 era de 18,000,000 litri, în timpî din urmă (sunt câți-va ani) s'a ridicat la peste 43,000,000 litri. S'a calculat că din aceéstă cantitate considerabilă de alcool 2/3 se consumă de muncitori care 'și cheltuesc de la 50 până la 60 milioane franci din salariu, produsul muncii lor titanice! De câte miserii, de câte suferinți, de câte lacrimi, de câte vieți omești pierdute, de câte crime, societatea nu ar fi scutită, dacă muncitorii s'ar abține de la consumarea alcoolurilor.

Dacă obligațiunea autorisațiunei speciale ce se impune celor ce doresc și voesc să deschidă o cârciumă, este o știrbire a libertăței comerțului, ne întrebăm cum se face atunci, că cu toată autorisațiunea, numărul cârciurilor în genere nu scade și prin urmare numărul alcoolicilor nu descrește? Rêspunsul este ușor de dat. În unele și putem dice în multe state autorisațiunea nu servă de cât ca o mêsură fiscală (ca la noi) destinată la încasarea impositului de licență și ca atare bine-înțeles pentru a se spori venitul Statului, nu se pune

nici o piedecă celor ce doresc să deschidă cârciumi și nu li se cere nici o condițiune și nici o garanție de cât aceea de a plăti regulat taxa de licență.

Legea Italiană interdice refusul unei autorisațiuni pentru motive politice, așa că implicit autorisațiunea putem dice că se acordă tot-d'a-una.

Legislațiunea din Suedia care este, după cum am vêtut cea mai restrictivă a principiului libertăței comerțului bêturilor spirtose, tinde prin dispozițiunile ei la monopolisarea vindêrei bêturilor spirtose prin faptul că o anumită clasă de persoane pôte numai exercita comerțul spirtoselor, (acei cari se bucură de tôte drepturile civice și politice și cari nu au vre-o condamnațiune pentru furt... și care nu au fost condamnați pentru o contravențic la legea de represiune contra beției), și autorisațiunea personală și numai pe un an, nu se acordă de cât aceluî care a oferit la licitațiunea publică (ținută de stat) prețul cel mai mare. Resultatul practic și folositor al acestuî sistem a fost și este, cu reducerea mare a numărului cârciurilor și moralisarea populațiunilor muncitóre.

Un alt sistem care de și ca și dênsele aduce atingere principiului libertăței comerțului, însă mai puțin riguros este acela care pe lângă că impune pe cei ce cer autorisațiunea să presinte garanții personale, apoi trebuie să dovedescă necesitatea unuî nouî debit.

Acest sistem fu adoptat odinióră în mai multe cantoane din Elveția și mai cu sêmă în cantonul Berna unde numărul cârciurilor se determină în proporție cu numărul populațiunei.

În legislațiunile în care obligațiunea autorisațiunei nu este prevêzută prin legea de represiune a viciului beției, și în care nu sunt indicate cu precisiune și minuțiositate tôte condițiunile și garanțiile de cerut celor ce voesc a deschide o cârciumă, și prin urmare, dreptul de a deschide o cârciumă, stă la aprecierea și buna-voință a agentuluî administrativ, abuserile cele mai mari se comit, și nici roade bune nu au putut da. De aceea vedem astăzi o tendință generală pentru a restringe cât se va putea mai mult puterea administrațiunei, și a fi înlocuită cu sistemul garanțiilor și condițiunilor de capacitate determinate prin legea de represiune.

Chestiunea cârciurilor, în materia arđătóre a alcoolismuluî, jôcă rolul cel mai important, și legislațiunea care va edicta mêsurile cele mai restrictive cu tendințe la micșorarea numărului normal, va fi legislațiunea cea mai cu rúde moralisatóre pentru populațiunile dedate viciului beției. Vedeti ce dice în raportul sêu d-nul Bodenheimer directorul afacerilor de bêturi din cantonul Berna relativ la legea din 1875 asupra cârciurilor: Libertatea care a fost dată comerțuluî și industriei a produs consecințele cele mai deplorabile și a fost cauza înmulțirei crimelor și a delictelor. «Cârciuma este localul unde omul cel mai cinstit și mai temperat, nu pôte resista dorinței de a bea. Și mai la vale: «Ar fi absurd de a crede că cârciumele nu au nici o influență asupra moralităței publice, și că numărul celor ce frecventează debite spirtose, nu va scâdea sau nu se va înmulți, după cum și numărul cârciurilor va fi mai mic sau mai mare».

(Va urma).

